

Бѣха противници. За мигъ ржцѣтъ имъ се отпуснаха. Въ гърдитѣ имъ сѣкашъ загорѣ вѣковната умраза . . .

— Убий ме! . . вий българитѣ сте жестоки . . . изпѣшка турчинѣтъ.

Българинѣтъ впи замѣгленитѣ си очи въ блѣдното лице на противника. Той бѣ младъ, може би има дѣца . . . Стара майка той трепна и извика:

— Не, тукъ прѣдъ лицето на Бога, нѣма врагове ние сме другари насъ очаква смъртъ . . . тамъ горѣ нѣма врагове

И двамата залѣпиха пакъ устнитѣ си до студенитѣ изворни води

А изворчето, като напрѣдъ тихо, сладко шумѣше низъ зеленото поле.

13.

Незнайни гробове.

Небе-мѣгливо, тъмно и навѣсено.

Рѣми непрѣстанно ситенъ дѣждъ. Обвититѣ въ мѣгла дървета едва се чернѣятъ въ далечината.

Убититѣ бѣха събрани. Вчера бодри и весели, съ усмивка на уста, сега бѣха жѣлто-сини, обезобразени, страшни . . .

Лежаха, мѣлчаливи, наредени на калната, мокра земя, покрити съ сивитѣ си изцапани съ кръвъ и калъ шинели.

Надъ тѣхъ, надгробна молитва свещеникѣтъ чете... Бавно, тѣжно се пѣеше неговата пѣсенъ, като плача на осиротенитѣ майки и вдовици!

Вали непрѣстанно и мокри тѣхнитѣ незнайни гробове.